

честъта да бжде въ канцеларита на нотариуса при Софийскій Окржженъ Сждъ.

XII

Единъ братъ по Аполлона.

Почтенниятъ нотариусъ, чловѣкъ прѣкаралъ, съ малка, остра, суха глава, на половина оплѣшивява, съ сбърчено и незначително лице, което изведнажъ стана привѣтливо, обърна се къмъ Кардашева:

— Какво желаете, господинъ Кардашевъ?

И нотариусътъ му посочи стола до себе си и го покани съ ржка да сѣдне.

Присѣдствающитѣ почтително се отстранихъ прѣдъ писателя, като съобразихъ че новодошлиятъ е, или важно лице, или близъкъ приятелъ на нотариуса, та му даде прѣдпочтение.

Кардашевъ подаде ржка на нотариуса, който се назова „Братемойевъ“ и сѣдна.

Нотариусътъ се усмихваше услужливо.

— Съ какво можемъ да ви послужимъ? попита той стѣснения си гостъ.

— Ба, гледайте си работата, господинъ Братемойевъ, азъ така наминахъ... — каза Кардашевъ, като трепна неволно, защото вратата се отвори и влѣзе... — слава Богу, — разсиленъ, не *оня*...

— Не, не: вашата работа: тие хора могатъ да почакавъ... Нѣкой документъ ще завѣрите или какво?

— Нѣмамъ потрѣба отъ такова нѣщо. Просто се отбихъ тѣй, малко... за да погледнѣхъ за едно лице, — излѣга неволно писателятъ.

„Да му обаджъ ли каква е работата, и да просѣхъ покровителството му противъ гонителя си?“ помисли си той, но не смѣя — щеше да бжде смѣшенъ.